

Nr 595

Av herr **Hjalmarsson m. fl.**, om *skapande av förutsättningar för lösande av svenska folkets pensionsfråga.*

Önskemålet att människorna under sin arbetsföra ålder skall ha möjlighet att undan för undan bygga upp ekonomiska garantier för sin försörjning på äldre dar har fått allt större tyngd och eftertryck. Det har lett till målmedvetna åtgärder från många att genom försäkringar täcka sitt pensioneringsbehov, till att arbetsmarknadens parter i sina löneöverenskommelser tagit ökande hänsyn till pensioneringsfrågorna och till intensiva diskussioner om vad det allmänna kan göra för att befordra tryggheten för ålderdomen.

1955 framlades ett förslag om en allmän pensionsförsäkring av särskilda sakkunniga, som dock ej i detta avseende nått enighet. Förslaget är för närvarande föremål för remissbehandling. Detsamma kommer att överarbetas av för detta syfte tillkallade sakkunniga.

Det måste vara angeläget att man vid pensionsfrågans fortsatta behandling dels har ett så brett material som möjligt, dels i så konkret form som möjligt har kunskap om efter vilka huvudlinjer den enligt riksdagens och medborgarnas uppfattning bör lösas. Vi framlägger därför redan på detta stadium till riksdagens behandling de förslag till vilka vår principiella ståndpunkt i frågan ger anledning.

Förutsättningar bör snarast skapas för en praktiskt användbar och socialt godtagbar lösning av svenska folkets pensionsfråga. Utgångspunkten kan därvid enligt vår mening icke vara den långt gående obligatoriska försäkringslinje med dess obligatoriska avgifter, som pensionsutredningens majoritet valt.

Mot den obligatoriska linjen talar främst följande omständigheter:

Den medför nödvändigheten för medborgarna att till statens förfogande överlämna en alltför stor del av sina arbetsförtjänster. Redan nu överstiger denna andel 30 procent av inkomsterna. Vid fullt genomförd obligatorisk pensionsförsäkring kommer den att ligga någonstans mellan 40 och 45 procent.

En obligatorisk försäkring blir med nödvändighet schematisk. Den kan ej ta hänsyn till individuellt eller efter arbetsförhållanden skiftande behov och ekonomiska förutsättningar. Den har en tendens att uniformera lösningarna av pensionsfrågorna, vilket kommer att skapa svårigheter att bevaka sina intressen för grupper som redan löst de egna pensionsproblemen eller eljest är traditionellt inställda på att ta ut mycket betydande delar av sina löneförmåner i pensionsrätt — tjänstemannagrupper, vissa kategorier yrkesarbetare.

Ett obligatoriskt pensionssystem blir stelt och svårörligt. Ändringar i det kräver stor omgång. Det blir administrativt betungande och svårt att förse med sådana garantier att de avgiftsbetalande verkligen kan anse avgifterna och pensionsrätten rättsligt tryggade.

Det är svårt att i en obligatorisk försäkring lösa pensionsfrågan för jordbrukare och andra småföretagare utan att alltför starkt begränsa deras möjligheter till produktiva investeringar i den egna rörelsen eller alltför snabbt tappa ut rörelsekapital ur densamma.

En obligatorisk försäkring måste genom den stora offentliga fondbildningen allvarligt minska tillflödet av sparande till den fria kapitalmarknaden och därmed bli ett ingrepp i konsumenternas valfrihet och arbetslivets utveckling.

Lösningarna av pensionsproblemet bör därför sökas efter andra linjer än den obligatoriska, efter friare, mera differentierade och mera personliga linjer.

I botten bör läggas en för alla lika grundpension i form av en så förbättrad folkpension, att den verkligen kan sägas täcka utgifterna för de mest ofrånkomliga mänskliga behoven. Människornas möjligheter att ovanpå denna bygga ytterligare säkerhet för äldre dagar och deras beredvillighet att så göra bör stärkas och främjas. Detta kan ske genom kollektiva överenskommelser, i enskilda arbetsavtal eller genom frivilliga försäkringar i hävdvunna eller nya former. Speciell uppmärksamhet bör ägnas jordbrukarnas och småföretagarnas pensionsfråga. Folkpensioneringssystemet bör utformas så att det ökar företagens intresse för att också pensionera sina kollektivavtalsanställda medarbetare.

En bedömning av i vilken grad och i vilken takt den allmänna folkpensionen — den icke behovsprövade folkpensionen — kan höjas måste ha ett underlag i beräkningar av de resurser som kan anses komma stå till statens förfogande. Det är väsentligt att dessa pensionshöjningar sker så att genom dem något hot mot penningvärdet icke skapas. Detta betyder att de jämte övriga utgifter hela tiden måste ligga inom ramen för de statsinkomster ett rimligt skatteuttag kan beräknas ge.

Med nu som »normal» ansedd stegringstakt — 3 procent — kan fysiska och juridiska personers sammanlagda nettoinkomst år 1965 beräknas komma att röra sig kring femtio miljarder kronor. Staten skulle enligt nu gällande uttagningsprinciper därav i direkt skatt få en inkomst på omkring 9 miljarder. I den direkta skatten inkluderas då folkpensionsavgiften, uttagen efter oförändrade grunder. Detta skulle betyda att statens andel av medborgarnas inkomster skulle växa, vilket icke är rimligt. Skatten måste alltså sänkas, först och främst med det belopp som motsvarar skatteandelens ökning samt därutöver så att denna andel sjunker. Målsättningen för den totala skattesänkning som fortskridande måste genomföras fram till 1965

lorde — om hänsyn också tages till troliga ökningarna i avkastningen på de indirekta skatterna — böra sättas till ca 1 500 miljoner kronor. Fördelningen av skattesänkningen på direkt och indirekt beskattning kan ej diskuteras nu. Med dessa utgångspunkter kan man kalkylera med att detta är ett utrymme av storleksordningen ettusen miljoner skall föreligga för folkpensionens definitiva förvandling till en allmän, medborgerlig grundpension. Utrymmet växer naturligtvis fram successivt och bör då också successivt tagas i anspråk. Ett något större merutrymme återstår år 1965 för andra utgiftsökningar än dem folkpensionerna aktualiserar. Detta växer än ytterligare om folkpensionsavgiften undan för undan justeras uppåt. Med hänsyn till storleken av dessa »andra utgiftsbehov» är det naturligt att understryka den förutsättning för en avvägningkalkyl som denna, vilken ligger i kravet av koncentration på de mest trängande offentliga utgifterna och på bestämd återhållsamhet i utgiftspolitiken och omprövning av stora delar av densamma.

Mot nu skisserade bakgrund anser vi oss kunna förorda att redan vid innevarande vårriksdag fattas principbeslut om höjning av folkpensionerna. Därvid bör riksdagen ange ett konkret mål för folkpensionens utbyggnad och tillika fastslå den takt, i vilken detta mål skall uppnås. Höjningen bör alltså därvid tilltagas så kraftig, att folkpensionen i sig själv ger en tillfredsställande försörjning utan behov av kompletterande socialhjälp. Vidare bör man sträva efter att folkpensionen i princip ej skall behöva kompletteras med en inkomstprövad del. Därvid är dock att beakta, att de nuvarande inkomstprövade delarna av folkpensionen i Stockholms stad är så högt satta, att man av ekonomiska och andra skäl i den första utbyggnadsetappen icke kan nå en standard, som motsvaras av maximibeloppet för ensamstående i Stockholm. För landet i övrigt synes oss dock, som nedan skall visas, målsättningen kunna uppnås.

Vid bedömning av folkpensionsbeloppens lämpliga storlek i framtiden bör beaktas, att pensionen liksom hittills måste vara någorlunda värdebeständig. Den nuvarande låsningen vid 50-kronorssteg för ensamstående innebär sjunkande dyrtidskompensation vid stigande pensionsnivå. I och för sig borde man därför tänka sig ett rörligt belopp som dyrtidstillägg, men det nuvarande systemet har stora fördelar då det är enkelt och förståeligt. Vi föreslår av denna anledning ej någon principiell ändring däri men hemställer att en lösning överväges, som vid en stegring i pensionspristålet på fem enheter ger ett dyrtidstillägg på hundra kronor till ensamstående pensionär, etthundrasextio kronor till gifta pensionärer och sextio kronor till änkepensionsberättigad och i hustrutillägg.

Folkpensionen bör även sedan den fått karaktären av allmän grundpension förbättras i den händelse att den aktiva befolkningen får sin allmänna standard väsentligt höjd. Den bör vara både värdebeständig och standard-

beständig. Det kan diskuteras huruvida ej en lämplig form skulle vara att riksdagen vid vissa på förhand fixerade tidpunkter, t. ex. vart femte år, toge upp frågan om den standardmässiga anknytningen. På så sätt skulle en lugnare utveckling kunna ske. Det väsentliga är emellertid att principen om solidarisk delaktighet i de standardförbättringar, som bygger på alla generationers insatser slås fast.

Den nuvarande pensionen utgör för änkepensionsberättigad och för hustru, som uppbär hustrutillägg, 1 110 kronor, för gift pensionsberättigad, vars make åtnjuter ålderspension eller tilläggs pension eller vars hustru uppbär hustrutillägg, 1 480 kronor eller för två ålderspensionsberättigade makar tillsammans 2 960 kronor samt för annan pensionsberättigad (s.k. ensamstående) 1 850 kronor. Med den reform som i årets statsverksproposition förutskickas och om vilken allmän enighet säkerligen kommer att vinnas kommer folkpensionen för ensamstående förmodligen att stiga till 2 050 kronor och övriga pensionsförmåner i motsvarande grad. Av nämnda belopp å 1 850 kronor för ogift utgjorde intill den 1 januari 1956 1 400 kronor ett grundbelopp, 300 kronor ett standardtillägg och 150 kronor dyrtidstillägg. På samma sätt kan pensionen för gift uppdelas i ett grundbelopp på 1 120 kronor, ett standardtillägg på 240 kronor och ett dyrtidstillägg om 120 kronor samt änkepension i ett grundbelopp å 840 kronor, ett standardtillägg å 180 kronor och ett dyrtidstillägg å 90 kronor. Från 1 januari i år har de tidigare standardtilläggen tillförts grundpensionen.

Vi förordar, att hela den pension med vilken man nu kan räkna — eller för ensamstående 2 050 kronor — betraktas som grundpension. Denna bör enligt vår uppfattning successivt höjas så att den från den 1 januari 1965 utgår med 3 250 kronor. Beloppen för övriga pensionsförmåner bör höjas motsvarande, vilket betyder en sammanlagd folkpension för äkta makar som båda är pensionsberättigade på 5 200 kronor per år. Det kan dessutom nämnas att änkepensionen under dessa förutsättningar kommer att nå ett årligt belopp av 1 950 kronor.

Samtliga dessa pensionsbelopp är beräknade i 1956 års penningvärde, alltså under förutsättning av ett fast penningvärde. Det bör understrykas att höjningen gäller den icke behovsprövade delen av folkpensionen.

Att exakt ange den takt i vilken folkpensionärernas rättigheter skulle förbättras och folkpensionens utveckling till det allmänna medborgerliga pensionsunderlaget skall ske är ej möjligt. Utbyggnaden bör emellertid ske i jämn takt och påbörjas från och med 1958 års ingång. Den statsfinansiella planeringen bör ske med denna målsättning som utgångspunkt.

Genom en sådan höjning av pensionsbeloppen skulle folkpensionen komma att ligga över alla nu förekommande folkpensionsbelopp inklusive de kommunala bostadstilläggen utom i vad avser ogift ålderspensionär i Stockholm med högsta tillägg.

De inkomstprövade bostadstilläggen uppskattas för närvarande till sammanlagt 222,75 milj. kronor per år, varav endast 3,8 milj. kronor faller på delar, som överstiger 1 200 kronor. Det är totalt endast 17 400 pensionstagare, som beräknas åtnjuta kommunalt bostadstillägg med belopp överstigande 1 200 kronor. Detta antagande bör ses i relation till att sammanlagt 541 500 folkpensionärer åtnjuter kommunalt bostadstillägg.

Den höjning av folkpensionens grundbelopp, som vi föreslår, kan medföra en successiv minskning i behovet av de inkomstprövade bostadstilläggen. Det kunde måhända ifrågasättas att ett beslut om höjning av folkpensionen skulle få den konsekvensen, att kommunerna direkt ålades att minska det kommunala bostadstillägget i samma omfattning som folkpensionen höjdes. Mot detta talar emellertid både vissa sociala skäl på åtskilliga platser och hänsynen till den kommunala självbestämmanderätten. Det statsbidrag som utgår till kommuner, vilka lämnar inkomstprövat kommunalt bostadstillägg, kan dock reduceras med beaktande av de belopp varmed grundpensionen höjes. Kommunen får då själv i än större utsträckning avgöra, hurvida den anser det nödvändigt att utgiva oförändrade bostadstillägg eller skäligt att reducera dessa. Reduktionen bör naturligtvis vara mindre än höjningen av den statliga pensionen. Utgångspunkt för bestämning av statsbidraget bör vara det kommunala bostadstillägget den 30 juni 1956.

Ett speciellt problem erbjuder frågan om pensioner till invalider och änkor. Vad först angår invalidpensionen talar starka skäl för att den bör överföras till sjukförsäkringen. Änkepensioneringen synes böra omändras, så att den i sin utformning närmare anknytes till vad som är vanligt inom försäkringsmässigt ordnad pensionering, så att pensionsrätten i möjligaste mån göres oberoende av villkor om viss uppnådd ålder vid makens frånfälle och behovsprövning. Vi förordar en kompletterande utredning på dessa två sist angivna punkter.

En så väsentlig höjning av folkpensionen som här ifrågasatts aktualiserar naturligtvis frågan om själva sättet för dess finansiering. För närvarande uttas av de försäkrade en avgift om 1,8 procent av den till statlig inkomstskatt taxerade inkomsten upp till en inkomst av 10 000 kronor för ogift och 20 000 kronor för gifta tillsammans. Dessa avgifter beräknas enligt uppgift i betänkande angående nya skatteskalor (SOU 1955: 48 sid. 45) skola för år 1956 uppgå till 425 milj. kronor. Avgiftsfinansieringen motsvarar för närvarande cirka 1/4 av den totala statsutgiften för folkpensionerna. Vid stigande inkomster i samhället ökar självfallet den inkomst folkpensionsavgifter — även vid oförändrad procentsats — tillför statsverket. Om nettoinkomsten för medborgarna 1965 når den höjd vi kalkylerat med kommer detta att ge en ökning av inemot 200 miljoner kronor. Trots detta bör en ökning av den procentsats med vilken folkpensionsavgifter uttages övervägas. I annat fall skulle nämligen en än större del än för närva-

rande av de sammanlagda folkpensionsutgifterna komma att finansieras skattevägen. En höjning av pensionsbeloppen av den storlek vi föreslagit skulle efter nu tillämpade normer för finansieringen leda till en procentsats på 3,25 för folkpensionsavgiften. En sådan procentsats skulle under förutsättning av den antagna inkomstutvecklingen leda till att en mycket betydande del av den utgiftshöjning som framkallas av pensionsförhöjningarna skulle bli täckt. Uppenbarligen ökas i motsvarande grad möjligheterna till en allmän skattesänkning eller till mera speciella skattereformer till exempel till fördel för familjerna.

Hur väsentlig frågan om finansieringssättet än är, kan den ur samhälls-ekonomisk synpunkt icke betraktas som avgörande. Allteftersom inkomstutjämnningen fortskrider förlorar den dessutom i betydelse. Av verkligt avgörande vikt är däremot totalkostnaderna för den reform vi föreslår. Som av särskild bilaga framgår kan dessa vid den 1965 troliga befolkningssammansättningen beräknas öka med något över ettusen miljoner kronor per år, räknat i dagens penningvärde (sammanlagt ca 2,6 miljarder). Vi har i vår tidigare refererade överslagskalkyl visat att ett sådant utrymme kan beräknas föreligga.

Nära nog lika väsentlig som den undan för undan förbättrade allmänna medborgerliga grundpensionen måste möjligheten vara att där ovanpå lägga en personlig tilläggs pension. Denna möjlighet är i första hand beroende av en allmän ekonomisk politik, som främjar den ekonomiska framstegstakten i samhället, skapar ett undan för undan allt säkrare underlag för stigande personliga inkomster och förankrar viljan till långsiktigt sparande i ett fast penningvärde. Därutöver måste skattepolitiken som vi tidigare i denna motion påpekat successivt vidga utrymmet också för det personliga målsparande som pensionens ordnande innebär. Utöver dessa allmänna förutsättningar bör det vara angeläget att vidtaga möjliga speciella åtgärder som allt efter människornas villkor och behov kan stärka benägenheten för frivillig pensionering i olika former.

Den skattefrihet för bostadssparande och framför allt för amorterings-sparande bland egnahemsägare om vilken vi i annat sammanhang ställt yrkande måste underlätta möjligheterna att lösa pensioneringsproblemet för allt fler medborgare. De i framtiden sjunkande bostadskostnader, till vilka detta leder, innebär en direkt minskning av levnadskostnaderna och därmed ett slags pensionsringsunderlag. I samma riktning måste den höjning av det allmänna försäkringsavdraget vi hemställt om verka.

För betydande grupper arbetstagare synes man kunna underlätta en försäkringsmässig lösning av pensionsfrågan genom inrättande av olika slags pensionsföreningar. Ett utarbetat förslag av mycket omfattande karaktär som räknar med sådana pensionsföreningar föreligger. Om sådana förslag skall kunna genomföras måste vissa avvikelser medgivas från bestämmel-

serna i nu gällande lag om försäkringsrörelse. Sådana avvikelser har i själva verket förutsatts i lagen. Kungl. Maj:t har enligt densamma just beträffande tjänstepensionering vidsträckta dispensmöjligheter. Genom att utnyttja dessa kan statsmakterna främja kollektiva överenskommelser om pensionering därför att de medel, vilka avsätts för detta ändamål, får kvarstanna i den produktiva verksamheten. I samma riktning skulle vidgade möjligheter för försäkringsföretag till friare placering av »pensionsmedel» kunna leda.

För företagare — särskilt småföretagare — har pensioneringsproblemet speciella aspekter, inte minst för jordbrukare. De företag, även mindre sådana, som bedrivs i bolagsform, bör enligt vår uppfattning givas rätt att göra avsättningar till pensionsfond även för ägarens pensionering. Här om framställer vi yrkande i särskilt sammanhang.

Motsvarande möjligheter bör beredas de rörelseidkare liksom de jordbrukare, vilka är bokföringsskyldiga. För icke-bokföringspliktiga rörelseidkare och för jordbrukare som deklarerar efter den s. k. kontantprincipen, bör en möjlighet kunna tillskapas att i enlighet med vad som nu gäller beträffande avsättning till särskild investeringsfond få formellt avsätta vissa medel av årets inkomst till en pensionsfond mot att en viss del av denna avsättning insättes på ett konto i t. ex. riksbanken för att garantera statens skattefordran. Huvuddelen av de sålunda avsatta medlen kan alltså kvarstanna i ägarens rörelse.

Vi åberopar det ovan anförda och hemställer,

att riksdagen måtte

1) uttala

a) att folkpensionens grundbelopp, i vilken då skall inräknas nu utgående dyrtidstillägg, successivt bör höjas så att det från och med den 1 januari 1965 för ensamstående person kommer att utgå med kronor 3 250, för ålderspensionsberättigade äkta makar med kronor 5 200 samt för övrig pensionsberättigad med motsvarande belopp,

b) att denna höjning — utöver vad i år beslutas — skall genomföras med början från och med år 1958 samt med i möjligaste mån lika belopp per år räknat,

c) att denna förbättring i folkpensionens grundbelopp utgår från 1956 års penningvärde samt att dyrtidstillägg, som bättre än för närvarande garanterar värdebeständigheten, vid behov skall utgå efter regler som till sin närmare utformning ytterligare bör övervägas,

d) att Kungl. Maj:t bör begagna i gällande försäkringslag medgiven dispensrätt så att frivillig pensionering främjas med särskilt beaktande av angelägenheten att möjlig-

göra friare placering av pensionsmedel direkt i produktiv verksamhet;

2) i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa, att Kungl. Maj:t måtte låta utreda

a) frågan om en mera försäkringsmässig utformning av änkepensioneringen,

b) frågan om en närmare samordning mellan invalidpensionen och annan socialförsäkring,

c) frågan om folkpensionens fortsatta finansieringssätt.

Stockholm den 26 januari 1956

Jarl Hjalmarson

Ernst V. Staxäng

Martin Skoglund

T. G. v. Seth

Einar Hægglom

Elis Håstad

Alarik Hagård

Leif Cassel

Vissa kostnadsberäkningar

Nettokostnadsökning för det allmänna i milj. kronor vid ökning av folkpensionen

Pensions- ökning för ogift kr.	Og. äld.	G. äld.	Og. inv.	G. Inv.	Ä	Ht	Summa
100	18,80	8,48	1,54	0,07	0,16	0,13	29,18
200	40,95	18,64	4,68	0,29	0,49	0,55	65,60
300	67,65	30,86	9,82	0,71	1,02	1,33	111,39
400	97,70	45,02	16,31	1,32	1,74	2,44	164,53
500	131,25	60,50	24,15	2,07	2,61	3,79	224,37
600	167,45	77,06	32,79	2,95	3,67	5,33	289,25
700	205,90	94,10	42,13	3,89	4,84	6,96	357,82
800	246,00	111,50	52,07	4,87	6,11	8,65	429,20
900	287,15	129,17	62,36	5,87	7,47	10,37	502,39
1 000	329,10	147,05	72,90	6,89	8,90	12,14	576,98
1 100	371,70	165,13	83,64	7,93	10,41	13,94	652,75
1 200	414,89	183,29	94,58	8,98	11,96	15,75	729,45
1 300	458,53	201,53	105,67	10,04	13,70	17,57	807,04
1 400	502,46	219,77	116,86	11,10	15,44	19,39	885,02

Motsvarande tabeller avseende åren 1961, 1966 och 1971, varvid hänsyn tagits till den sannolika befolkningsutvecklingen, får följande utseende.

År 1961

100	19,87	9,29	1,48	0,07	0,19	0,15	31,05
200	43,28	20,43	4,50	0,28	0,58	0,62	69,69
300	71,51	33,82	9,44	0,68	1,22	1,49	118,16
400	103,27	49,34	15,67	1,27	2,08	2,73	174,36
500	138,73	66,31	23,21	1,99	3,13	4,24	237,61
600	176,99	84,46	31,51	2,83	4,40	5,96	306,15
700	217,64	103,13	40,48	3,74	5,80	7,78	378,57
800	260,02	122,20	50,04	4,68	7,32	9,67	453,93
900	303,52	141,57	59,92	5,64	8,95	11,60	531,20
1 000	347,86	161,17	70,05	6,62	10,66	13,58	609,94
1 100	392,89	180,98	80,37	7,62	12,47	15,59	689,92
1 200	438,54	200,89	90,89	8,63	14,33	17,61	770,89
1 300	484,67	220,88	101,54	9,65	16,42	19,65	852,81
1 400	531,10	240,87	112,30	10,67	18,50	21,69	935,13

(Beteckningarna är följande :

Og = ogift pensionär

G = gift »

äld. = ålderspension

inv. = invalidpension

Ä = änkepension

Ht = hustrutillägg.)

Bilaga 2

År 1966

Pensionsökning för ogift kr.	Og. åld.	G. åld.	Og. inv.	G. inv.	Ä	Ht	Summa
100	21,30	10,38	1,42	0,06	0,21	0,18	33,55
200	46,40	22,82	4,31	0,27	0,65	0,76	75,21
300	76,65	37,77	9,05	0,65	1,36	1,84	127,32
400	110,69	55,10	15,04	1,22	2,33	3,37	187,75
500	148,71	74,05	22,26	1,91	3,49	5,24	255,66
600	189,72	94,32	30,23	2,72	4,90	7,36	329,25
700	233,28	115,18	38,84	3,59	6,47	9,62	406,98
800	278,72	136,48	48,00	4,49	8,17	11,95	487,81
900	325,34	158,10	57,49	5,41	9,98	14,33	570,65
1 000	372,87	179,99	67,20	6,35	11,89	16,77	655,07
1 100	421,14	202,12	77,11	7,31	13,91	19,26	740,85
1 200	470,07	224,35	87,19	8,28	15,98	21,76	827,63
1 300	519,51	246,67	97,42	9,19	18,31	24,27	915,37
1 400	569,29	269,00	107,73	10,23	20,63	26,79	1 003,67

År 1971

100	22,88	11,60	1,36	0,06	0,23	0,22	36,35
200	49,84	25,50	4,13	0,26	0,70	0,94	81,37
300	82,33	42,20	8,67	0,63	1,46	2,27	137,56
400	118,90	61,59	14,40	1,17	2,49	4,17	202,72
500	159,73	82,76	21,32	1,83	3,73	6,48	275,85
600	203,79	105,42	28,95	2,60	5,24	9,12	355,12
700	250,58	128,73	37,19	3,43	6,91	11,91	438,75
800	299,38	152,53	45,97	4,30	8,73	14,80	525,71
900	349,46	176,70	55,05	5,18	10,67	17,74	614,80
1 000	400,51	201,16	64,36	6,08	12,71	20,77	705,59
1 100	452,36	225,90	73,84	7,00	14,87	23,84	797,81
1 200	504,92	250,74	83,50	7,93	17,09	26,94	891,12
1 300	558,03	275,69	93,29	8,86	19,57	30,05	985,49
1 400	611,49	300,65	103,17	9,80	22,06	33,17	1 080,34

Bilaga 3

Fördelningen av de nyillkommande kostnaderna i milj. kronor mellan staten och kommunerna ställer sig på följande sätt.

År 1956			
Pensionsökning för ogift kr.	Kostnadsökning för staten	Kostnadsminskning för kommunerna	Nettokostnadsökning
100	48,74	19,56	29,18
200	101,34	35,74	65,60
300	158,57	47,18	111,39
400	219,33	54,80	164,53
500	283,13	58,76	224,37
600	349,14	59,89	289,25
700	416,72	58,90	357,82
800	485,43	56,23	429,20
900	554,87	52,48	502,39
1 000	624,87	47,89	576,98
1 100	695,34	42,59	652,75
1 200	766,19	36,74	729,45
1 300	837,39	30,35	807,04
1 400	908,74	23,72	885,02
År 1961			
100	51,92	20,87	31,05
200	107,87	38,18	69,69
300	168,72	50,56	118,16
400	233,25	58,89	174,36
500	301,00	63,39	237,61
600	371,05	64,90	306,15
700	442,75	64,18	378,57
800	515,65	61,72	453,93
900	589,31	58,11	531,20
1 000	663,66	53,72	609,94
1 100	738,29	48,37	689,92
1 200	813,44	42,55	770,89
1 300	888,94	36,13	852,81
1 400	964,62	29,49	935,13

Bilaga 4

År 1966			
Pensionsökning för ogift kr.	Kostnadsökning för staten	Kostnads- minskning för kommunerna	Nettokostnads- ökning
100	56,16	22,61	33,55
200	116,67	41,46	75,21
300	182,34	55,02	127,32
400	252,01	64,26	187,75
500	325,06	69,40	255,66
600	400,61	71,36	329,25
700	477,93	70,95	406,98
800	556,46	68,65	487,81
900	635,81	65,16	570,65
1 000	715,81	60,74	655,07
1 100	796,36	55,51	740,85
1 200	877,28	49,65	827,63
1 300	958,64	43,27	915,37
1 400	1 040,14	36,47	1 003,67
År 1971			
100	60,91	24,56	36,35
200	126,47	45,10	81,37
300	197,53	59,97	137,56
400	272,95	70,23	202,72
500	351,92	76,07	275,85
600	433,61	78,49	355,12
700	517,12	78,37	438,75
800	602,00	76,29	525,71
900	687,70	72,90	614,80
1 000	774,12	68,53	705,59
1 100	861,11	63,30	797,81
1 200	948,53	57,41	891,12
1 300	1 036,37	50,88	985,49
1 400	1 124,38	44,04	1 080,34